

GULYÁS PÁL: VERSEK.

REPÜL, REPÜL A GYERMEKEM!

Rédey Tivadarnak.

Repül, repül a gyermekem
és soha el nem érhetem!
Nem érhetem el a kezét,
mely szebben virít, mint a rét!
Nem érhetem el ajkait,
mely mint a rózsá, úgy virít!
Szemébe mindhiába nézek,
melyben minden tündéri éles
és mégis minden álmodik...
Nem érhetem el álmaid!

A teste hamvas és meleg,
belé leheltem lelkemet,
mely benne új életre kél,
mint hajnalon az esti szél.
A nappalom beesteledik,
testem a földbe keveredik,
elpergetem terveimet,
s fölöttem őrt áll a hideg.
Rámhull a szürke, tompa föld
s olyan leszek, mint azelőtt:
csak por leszek,
szobor leszek!
Halvány leszek,
csak árny leszek!

Nem vet több lángot gondolatom,
nem fekszem a langyos napon
s nem bámulom a perc mulását,
a jellegek halk tódulását...
Lent fekszem, mint a századok
urnái és nem álmodok!
De mégis életem repül
tovább elérhetetlenül:
gyermekeimben száll tova
életem omló zápora!
Repül, repül a gyermekem
és soha el nem érhetem!

RÜGYEK.

Kis zöld rügyek, kelő rügyek,
 félig kidugják fejüket
 s nézik, nézik kíváncsian,
 itt vannak-é mindannyian
 a többi nyíló zöld rügyek:
 az orgonák, bodzák, füzek!
 Olyan félénken dugja ki
 minden rügy a leveleit,
 mint a csigók a szarvukat,

mint a sündisznók orrukat.
 Minden rügy egy parányi ablak,
 melyhez leányfejek tapadnak,
 bent vannak a leányfejek,
 bent a fában merengenek,
 nap-éjen át álmodnak ott . . .
 S most kinyitják az ablakot,
 de csak félig nyitják ki, félig
 az álmukat tovább remélik.

ŐSZI FÉNY.

Nézd, mi leng a fák hegyén:
 őszi fény!
 Táncra lejtve átosan
 ágokon
 s hervadó virágokon.
 Mélabúsan megjelen
 fent az emeleteken
 s túl az élet gondjain:
 ősi tornyok gombjain.
 Ablakomban ülve nézem,
 mint jut át a sík vidéken.
 És amerre átszalad,
 ejt nyugalmas árnyakat.
 Lépte ring és lépte néma:
 így kering a szűz Caména!
 Hangja rejtett szent zene:
 ő a messze tűnt tavasznek
 visszatérő szelleme.
 Halk kíséret ő,
 föld alól kelő!
 Őszi óra
 szellemóra,
 kriptazárak felnyitója . . .
 Elvihartzott életed
 benne búsan felleled!
 Lángragyujtja régi véred,
 romboló vad szenvedélyed!
 Végre felkerekedik,
 elvezet a kertedig
 s széles ajtáját kitérve
 rámereng a fák sorsára.
 Hirtelen megfúrja itt
 színei mély kútjait
 és elaltat észrevétlen
 a halál tündértüzében.